

Korsarut

КОРСАРЪТ

**I suoi pensieri in lui dormir non ponno.
(T. Tasso, "Gerusalemme Liberata", Canto X)**

Първа песен

**"Nessun maggiore dolore,
che recordarsi del tempo felice
nella miseria,-" (Dante, "Inferno", V, 12)**

**В лазура тих на морската вода
душата чувства пълна свобода
сред полъха на пролетния бриз,
примамена от поднебесна вис!
Просторите са наши без предел,
победите - единствената цел.
Обичаме кипящия живот
върху забързания ветроход;
Ти, градси роб, не можеш да ни спреш!-
На ленността привърженик горещ,
от всичко си преситен днеска ти,
без смелост и без всякакви мечти.
Нас може само да ни разбере
човек, живял сред бурното море,
усетил тръпката на волността**

по морските простори на света
и ужаса на приближаващ бой,
за да премахне скучния застои -
неща, които плашат всеки слаб,
щом стигне до последния етап.
Без страх от Смърт! - Щом Тя ни призове,
то нека бъдем с нашите врагове!
Живота черпим с шепа и с юмрук,
един е краят, нима има друг?
Пълзящите очакват своя край
в леглото си с надеждата за рай,
изстискват бавно своите души,
а нашите Мигът ще разруши.
В ковчези чезнат техните тела
без спомени за доблестни дела,
за нас са малобройните сълзи,
когато океанът ни срази.
И даже редките ни пиршества
венчаят с кръв банкетните слова,
подобно епитаф над липсващ гроб,
където хора гинат сноп след сноп,
а плячката дели се къс по къс
над мъртвите сред дим барутно гъст.

II

Това са тук пиратски редове,
написани в спокойни мигове
сред Острова със стръмни канари
и с песни огласявани гори.
На малки групи те играят там,

или със ром поддържат своя плам,
или заточват бойния си нож,
или на карти губят сетен грош;
поправят лодките, тъкмят весла
или разкършват своите тела;
за птиците поставят нов капан
или поправят стария талян;
в морето търсят бягащи платна
и винаги жадуват за война;
или разправят приказки без край
какъв ще бъде следващият пай:
размера Шефът ще определи -
дано ни Щастието окрили!
Но кой е Шефът? Името му тук
вселява ужас както никой друг.
Над тях да заповядва е роден
без много думи, в битките кален.

Той не споделя техните игри,
но дава плячка и добри пари.
Не вкусва вино, нито грам коняк
за скръб на всеки истински моряк.
Къс черен хляб и малко плодове,
докато по моретата снове,-
това му е закуска и обяд,
а друг навярно би умрял от глад.
Лишенията хранят му ума,
а той изострен бе като кама,
и щом извикваше " На абордаж!"
"Последвайте ме!" вливаше кураж
на всички в изтощителния бой

и плячка гарантираше им той!
Успя душите им да увлече
без многословия да изрече -
стоманен поглед и команден зов
налагаха закона му суров.

III.

Платна! Платна! Пиратите на крак!
Какъв е корабът? Под чий е флаг?
Към нас ли плячката сама върви?
Но не, не е наградата, уви,
това е наш баркас, а и сигнал
подава вече, че ни е познал;
ще хвърли скоро котва, преди мрак;
той бяга бързо - никога пред враг.
Вълните гордо пори, като жив,
и нивга в боя не е колеблив.
Във битките се впуска с устрем смел
и смърт пред бягството би предпочел.

IV.

Платната свити. Мачтите скриптят
и сенките пред залеза растат,
там спускат лодка с няколко весла,
от тука те приличат на крила,
гребат, на кърмата си с черен флаг,
и скоро стигат пясъчния бряг.
Приветствия и тържествуващ вик
ознаменуват радостния миг.

**Прегръдки, поздравя, и след това
пречувствия за буйни пиршества.**

V

**Расте тълпата. Глъч и смях навред
в прослава на поредния късмет.
Жени, мъже, любими същества,
се търсят със прочувствени слова:
"Добре ли са? След кървавия бой
кои не ще се върнат в края свой?
Убитите под бурното небе
не ще да има кой да погребее.
Да срещнем със възторжени очи
днес живите! И радост да ечи!**

VI

**"Водачът где е? Имаме доклад
да му представим - нему, на Конрад.
Приветствията после. В този час
отчет обстоен чака той от нас.
И ще научи първи всяка вест
за битката, спечелена със чест."**

**Възлизайки по каменния път,
по който мъх и лишей растат,
те стигнаха до предния му пост,
отгдето виждаше се всеки гост;**

извира с бистри струи там поток
и на гранита прави водоскок,
пропадащ после в земните недра...
"Това ли е онази пещера?
Той, както винаги, живее там,
отпратил всички, неизменно сам,
видял ни е и чака новини
за битките в изминалите дни,
но ние сме обхванати от страх,
дали доволен той ще е от тях."
Вестта за тях отнесе му Хуан
и той прие я с образ умълчан,
студен, но все пак не неприветлив,
същински крал на остров полудив.
"Писмата са от гърка - наш агент,
незаменим в сегашния момент,
той известява за добро и зло...
"Достатъчно! Каквото е било..."
Той ги прекъсва бързо и без страст,
но те усещат неговата власт
и гледат плахо с търсещи очи
дали ще викне или замълчи;
но той, суров, извърнат настрани
със тях да разговаря не склони,
а заповяда: "Дневника ми дай!
Гонсалво где е?" "В кораба е май."
"Добре! Заповедта му занеси!
До час ти пак на поста си да си!
За нов рейд ще се готвим веднага."
"Лорд Конрад, тази нощ?" "Още сега!
И вятърът ще е приятел наш.

Облечен в ризница и черен плащ,
след час за похода ще съм готов.
На моя рог сложете ремък нов;
по пушката ми никаква следа
не искам да остане от ръжда;

на сабята металният език
да бъде остър, като връх на шик,
и направете дръжката така,
че да приляга в моята ръка,
защото, помня, миналия път
измъчи ме по-много от врагът.

Гръм оръдеен знак ще е за нас,
че вече е изминал кръгъл час."

VIII

Покорни бързо се завръщат те
и възбуждението им расте
в желанието им да бъдат в крак
с наредбите преди да падне мрак.
Потаен е самотният им вожд,
Подобно на безлунна мрачна нощ,
а името му стряска и насън
и най-безстрашния моряк навън,
заставяйки го да се изчерви,
когато някой друг го промълви.
Без крясъци и без команден шум
ги покорява неговият ум
и много от пиратските сърца

го любят като негови деца.

Каква бе тайната на обичта,
заместила страха и завистта?
Отгде бе вярата във този вожд,
превърнал вярата във своя мощ? -
Ведно с успех и вечната му стръв
да бъде сред опасностите пръв;
да ги командва винаги така,
че да усещат силната ръка,
така е винаги под свода син -
мре мнозинството в полза на един!
Съдбата зла обрича ги на труд
и изтощение във зной и студ,
но те не обвиняват вожда свой,
защото плячка им осигурява той.
Но той самият бе лишен съвсем
От щит против любовния ярем.

IX

За разлика от древния храбрец -
демон във бой със лик на хубавец,
Конрад не беши със геройски вид,
но във очите му бе огън скрит:
безспорно силен, но не Херкулес,
и с ръст не по-висок от среден днес,
но вгледаш ли се пак във него ти
откриваш по-особени черти,
различни от вулгарна хорска гмеж,
какви са точно без да разбереш.

**Обветрен тен със тръпнесто чело
и къдри като гарванско крило
обрамчват устни със студен релеф,
издаващи решителния шеф.
Гласът му е приятен, топъл, мек,
а образът му - на добър човек,
но някъде в картината отвъд,
зад гънките на неговата плът
се крият чувства като експлозив
и белези, че той не е щастлив.
Възможно е тук аз и да греша,
дали е тъй, не мога да реша.
По навик той обича да мълчи,
но го издават тъмните очи
под веждите на мрачното лице
и нервните изтънчени ръце
на воин, воюващ винаги без страх
със смелост и безпримерен размах;
но имаше и дяволска черта
във гънките на тръпната уста
със обещание за бяс и страст,
които той държеше в своя власт,
но пуснеше ли ги на свобода,
от милост не оставаше следа!**

Х

**Не дават злите мисли външен знак,
те предпочитат да растат във мрак,
не както Любовта - сред сноп лъчи;
Омраза, Завист, Хитрост са с очи,**

прикрити зад най-тъмни очила
и да отгатнеш техните дела
е нужно ти да можеш да четеш
подбудите на тайния кроеж:
очите свити и забързан ход,
вещаещи предсмъртен хороход,
в прегръдките на невъздържан грях,
зад който често се укрива страх,
способен буреносно да расте
докато всичко в мрежи оплете,-
по бузите пълзи руменина,
тъй както във онези времена,
когато посред детските игри
от страстите изскачат рой искри.
Ти, Чужденецо, овладей гнева
и не отсъждай строго след това,
душата угнетена проумей
и да презираш хората не смей!
Но кой могъл би днеска да реши,
какво се крие в нашите души?

XI

Изпратен бе Конрад от зла съдба
да влиза във безмилостна борба,
да всява ужас в битките безспир,
като жесток пиратски командир!
Той бе разочарован от света -
със непреодолимата мечта
да бъде вездесъщ, богат и горд,

като потомствен благороден лорд.
За враг той смята добродетелта,
за своя постоянна цел властта,
която го дарява със талант
на разума си да е сам гарант.
Наплашван, лъган в този грешен век,
той мразеше модерния човек
и искаше чрез ужас и чрез страх
да му плати за сторения грях.
Той знаеше, че е могъщ и зъл,
но всъщност кой ли нявга би могъл
да каже с право "Аз съм по-добър!"
освен ако е лицемерен "сър".
Той знаеше, че мразен бе навред
и затова бе дал свещен обет
в ответ на всичко да е страховит
и самотата да му бъде щит;
лишен от чувства, мрачен и студен,
с презрение към всички запасен,
той изненадваше света с дела
и с мисъл от отвъдното дошла.
Настъпиш ли злокобния кротал,
ще те ухапе даже и заспал;
ако бе червей, щеше да умре,
без що е мъст дори да разбере:
Змията не оставя жив врага
и го убива, като на шега.

XII

Не съществува тип, изцяло лош -

присъства и добро , макар за грош;
усмивка, смесена с горчивина
пробиваше безстрастната стена
понякога на този философ
и молеше за името Любов!
Да, да, Любов - върховния кумир,
за него още непозната шир,
макар красиви пленнички до днес
да чакаха отдавна негов жест
в тъмата на пиратския затвор,
но страст не пламна в неговия взор.
А, ето, все пак , Любовта дойде,
без той да е наясно откъде,
със мисли пълни с нежности и плам,
привлекли страст и мъка в своя храм,
раздялата не може да я спре,
умът не може да я разбере,
неуязвима е за хитростта
и нужда от надежда няма тя,
размесва безразсъдно смях и плач
и побеждава не един палач
с въздишки, радост или огнен взор
дори и в най-зловещия затвор;
не се поддава на заплахи с мъст,
дори да бъде разпната на кръст,
защото цялата е блян и зов,
това е тя - безсмъртната Любов!
Той бе бандит, покрит с позор и грях,
но нямаше дори един сред тях,
способен някога да победи
страстта към него в нейните гърди.

XIII

Той замълча, дорде остане сам
и дълго гледа втренчено натам
след хората си. "Що за новини?!
Аз бил съм се във толкова войни
и никога до днес не съм разбрал,
кога ще чуя сетния сигнал!
Предсказва ми сърцето участ зла,
но аз оставам твърд като скала,
да, по-добре да бъдеш смел докрай,
отколкото да чакаш своя край.
Успее ли пиратският ми план,
врагът ще бъде в своята кръв облян
и тръгвайки към мъртвите предци
ще придружи и наште мъртавци.
За утре съм определил мига,
успеха предусещам отсега.
(Дано задуха чаканият бриз!)
Днес - първо при Медора! С нов сюрприз!
Изтръпва влюбеното ми сърце,
че ще се срещна с нейното лице,
уж винаги си мисля, че съм смел,
но, явно, не пред тази нежна цел.
Със хората си аз съм откровен,
а те на храброст учат се от мен,
за отчаянието аз откривам лек
за всички чрез отделния човек.
Сега - или успех, или провал.
Така да бъде - доста съм живял,

но, всъщност тях излагам аз на риск;
За мойта част не предявявам иск,
макар че той крепи ми гордостта...
Умение? В това ли е мощта?
Поставям го сега на карта аз
ведно с надежда, мощ, живот и страст;
Съдба! Ще отговаря тя нима
за глупостта по цялата земя?"

XIV

Говорейки си мислено на път,
той неусетно стигна до върхът
и там поспря, защото в този час
от кулата зачу вълшебен глас,
през малката откряната врата
долиташе до него песента:

1. "Аз крия тайна в своята душа,
изпълнена със красота и блян,
единствено чрез теб ще утеша
живота си от мъки изтерзан.
2. Надгробна светлина струи у мен
със трайни, но невидими лъчи,
тя пази твоя образ вдъхновен
и огъня на твоите очи.
3. Не подминавай моя гроб, помни
жаравата на любовта поне,
ще ти простя аз всичките злини,

забвението ти обаче не.

4. Чуй моя страстен и последен зов,
не ще те укори добродетелта,
единствен дар за моята любов
ще е въздишка в твоята уста. "

Той мина през замлъкналия двор,
а после и през тесен коридор:
"Медора, скъпа! Горест и тъга
са в песента, която чух сега..."
"За мен, когато Конрад не е тук,
е пълен със неволя всеки звук
и песните си пея затова,
да мога мъката да отзова.

Сърцето свито, устните мълчат
очите ми не могат да заспят,
страхът ми иска с вятър да снабди
платната твои в сините бразди,
в предчувствие за страшен ураган
за заклинания и кръвна бран,
за пристъпи на диви племена
в далечна неприятелска страна...
Желая да запалю мощен фар,
за да съзирам моя господар,
но цяла нощ понякога аз бдя,
а не откривам никаква следа,
че идваш... Ти си все далеч,
не чувам твоята любима реч
и мраз сковава моите гърди,

защото дните пълни са с беди,
защото впивам в хоризонта взор,
а той се губи в празния простор,
и после пак сълзи, сълзи, сълзи,
умората докато ме срази...
О, ето мачта! И отново сръб,
понеже шансът ми обръща гръб;
друг кораб е. А после чакам пак,
и пак, и пак, дордето падне мрак.
Най-после идваш! Конрад, мой любим,
Нима един към друг не се стремим!
О, съгласи се, скъпи мой кумир,
да се завърнеш и живееш в мир!
Ти имаш злато, имаш дом красив,
защо не укротиш стремежа див?!
Ти знаеш моя верен избор тук -
да бъдеш само с мен и с никой друг.
Не, не за мен, за твоя скъп живот
боя се, щом си в своя платноход,
и чудя се, защо тъй нежен мъж
превърща се в убиец изведнъж."
"Да, странно е, как моето сърце
подвластно е на кървави ръце,
без упование във любовта,
макар у мене да бушува тя,
очаквайки напразно кръстен знак
от милостивия ни бог всеблаг.
А с чувствата, що ти наричаш грях,
обичам страстно теб, но мразя тях,
към теб угаснала би мойта страст
ако човечеството любех аз:

помни, че някога, а и сега,
било в морето или на брега,
ще те обичам, както никой друг
и ти, Медора, ме очаквай тук!
Закратко трябва да се разделим,
но ще се върна пак непобедим."
"Ти тръгваш днес, предчувствах аз това
и нямам сили, за да се гневя,
едва пристигнал, пак се впускаш в път,
нима не си и ти от кръв и плът?
Играеш си със слабостта ми ти,
но моята любов ще ти прости,
не ме съсипвай със горчевини
и вярата ми в тебе съхрани.
Конрад! Аз искам ти да бъдеш с мен
в прегръдките ми страстни нощ и ден,
за мен това ще е прекрасен труд,
макар и да усещам в тебе студ!
У мен за теб аз пазя чуден плод,
отглеждан със любов за цял живот
сред колебания и таен страх.
За теб аз всичко хубаво събрах,
но танцът тази нощ ще е студен
и сокът, който пиеш - заледен;
не те привлича виненият плам,
като че си потомък на Ислям;
не те упреквам. Ти обаче знай,
че адът с теб за мен ще бъде рай.
Ела и виж как лампата блести
във стаята на моите мечти
и как момичетата в своя танц

със песни славят моя сладък шанс,
и моята китара как звучи,
възпявайки любимите очи.
На Ариосто в приказния свят
Олимпия нещастна е, Конрад,
но ти не ще ме изоставиш, знам,
и аз на никого не ще те дам.
Дори да се отдалечиш от мен,
ти пак ще се завърнеш обновен
и, както Ариадна, Любовта
ще ти посочва твоя път в света.
Така с полуусмивка, с полустрах
при моето Очакване стоях
и ти пристигна без да даваш знак,
а мислеше да не се връщаш пак..."
"И пак, със страх от земния живот
и със надежда в святия кивот
ти казвам "Ще си дойда!" Но сега
е време да се спусна към брега.
"Защо? Къде?" Та трябва ли мечти,
щом всичко все пак свършва със "Прости!"
"Не смятам за опасни врагове
сънуваните твои страхове!
Нас ще ни пази сигурен пазач -
от утринта, та чак до късен здрач,
сама не ще си, щом не съм тук аз,
със теб слугини ще са всеки час
и докато се срещнем с тебе пак
не ще те застрашава никой враг.
Но ето! Чувам призивния рог
да тръгвам вече и... помози бог!

**"Целувка още! Сбогом, мили мой!"
Тя скочи и се впи в героя свой,
а той, потресен и в душевен смут,
плачът не искаше да бъде чут.
Обгърнат бе от нейната коса
и с поглед като сини небеса,
гърдите, пълни с неговия лик,
повдигаха се страстно всеки миг
и с чувства го изпълваха така,
че затрепера силната ръка.
Но ето, гръмва първият сигнал
във знак, че той е вече закъснял;
отново устни в устните ѝ впи,
тяло до тялото ѝ прилепи,
пренесе я до нейната кола
и там се сляха техните чела.
След туй той хвърли ѝ последен взор
и тръгна сам към морския простор.**

XV.

**"Замина ли?" Теглото на скръбта
изпълва призрачната самота!
"До преди миг при мен стоеше той..."
И тя се взря към близкия завой,
в очите ѝ напиреха сълзи
и мъквата сърцето ѝ срази,
но никакъв прощален тъжен вик
за сбогом не издаде в този миг,
защото "Сбогом!" в грешния ни свят
на Отчаянието е събрат.
А трепетът на нейната снага**

бе знак за неизчезваща тъга
и нежността на нейните очи
излъчваше безжизнени лъчи,
дордето образът му в спомен мил,
не беше я отново осенил
и като благодетелна роса
не бе погалил нейната коса,
но не със радост, а със кротка скръб -
безплътен беше този образ скъп.
"Замина!" Тръпне нейното сърце
и към небето вдига тя ръце,
когато вижда мачти и плътна
готови да потеглят на война.

Отчаяна обръща се назад:
"Не, не сънувам! Няма го Конрад!"

XVI.

Конрад вървеше бързо към брега,
подтиснал мрачно своята тъга,
но в бездните край стръмните скали
той не можа скръбта да утоли
със поглед съсредоточен напред
и в спор с възпоминания безчет,
припомнящи му нейната звезда,
сред блясъка на морската вода.
Тя стигаше до него отдалеч
за да смирява неговия меч
и той веднъж на този зов дори
почти решил бе да се покори.
Но не! Не трябва вождът вездесъщ

да се показва слабоволен мъж!
Към кораба отправя втренчен взор,
след туй към необятния простор,
събира силата на своя ум
и, доловил пристанищния шум,
побързва да се слее с този свят
на кораби, весла и дъх познат.
Той забелязва младия моряк
от мачтата как дава весел знак,
как котвата се вдига, как платна
засенчват слънчевата светлина
и кърпички размахват се навред
за сбогом от крайбрежен парапет
към целия пиратски екипаж,
за да им влеят в жилите кураж,
когато вдигат кървавия флаг
по стъпките на бягащия враг.
Забрави колко бе сърдечно мек, -
сега е пак предишният човек
със устрем смел и огнени очи,
в които вождът отдалеч личи.
Той скача, той се носи, той лети,
в ушите му призивен вик кънти,
щом спре за малко да поем дъх
и да почувства морсия полъх.
Сега отново се превръща той
в познатия на всички зъл герой,
с тълпата знае как да се държи,
кога със истини, кога с лъжи,
според мига показва се суров,
или пък преизпълнен със любов;

той притежава гордостта на вожд,
в когото всеки чувства страшна мощ,
а с погледа си търси да срази,
като със сабя своите врази.
Любезен е, но без излишен смях,
дори такъв, той предизвиква страх,
а също и единство без протест,
като награда за властта му днес.
Учтивостта помага му в беди
страха и ужаса да победи;
чрез нея той спокойствие и власт
придава на командващия глас
и хората приемат като свой
гласа на командира си герой.
Но туй е външен знак. А всъщност друг
е важният въпрос за него тук:
в живота си да търси бе готов
той подчинение, а не любов.

XVII

Наблизо неговият бодигард,
Хуан, подготвя вещите за старт;
"Готов ли си?" "Да всичко е Окей
и лодка чака ни на оня кей."
"Дай ризницата ми и моя меч!"
Подготвен да отплава надалеч,
през рамо той прехвърля черен плащ,
готов да срещне своя екипаж:
"Извикай Педро!" И тогаз Конрад
нарежда на помощника си млад"

**"Вземи дъсчиците! Днес върху тях
аз заповеди точни издълбах.
Удвой охраната! Анселмо щом
причали покрай оня вълнолом,
нарежданията му разкажи
какъв курс той по карта да държи:
ще се завърнем тук след два-три дни
и пак победа ще ни осени!"**

**Във лодката качи се с пъргав скок
и там възправи ръст на морски бог,
пробляснаха чевръстите весла,
натискани от силните тела,
и ето, скоро възхитен и горд
той стъпва върху корабния борд.
Доволен е от изгледа красив
и може би усеща се щастлив,
когато към Гонсалво в този миг
обръща с благодарност своя лик.
И все пак вътрешно той е злочест,
Сърцето му е пълно със протест
срещу Ума, а тъмните очи
се стрелват към върха, там, где стърчи
като огромен тъмен силует
домът, във който с обич бе приет.
Медора, скъпата, дали от там
сега го наблюдава с порив ням?
Ах! Никога до днеска Любовта
не е изгаряла така гърдта!
Но преди изгрев нужно е все пак
той да развее капитански флаг
и да подготви екипажа свой**

за приближаващия кървав бой.
С Гонсалво върху картата си взрян
той разяснява бойния си план,
при тях до късно лампата гори
и те разискват всичко до зори,
а корабът като сокол лети,
подет от бриза в морски широти,
минава покрай острови в нощта,
за да достигне преди сутринта
пристанището на пашата-враг
във залива, подобен на увраг;
пиратите на слаба светлина
проучват всички вражески платна,
умело скривайки се след това
и във засада чакат си лова;
те дебнат със усещане за стръв
и разговарят, спорейки, за кръв !

ВТОРА ПЕСЕН

**"Conosceste i dubbiosi desiri?"
Dante, Inferno, V, 120.**

Днес заливът Корон е в блясък цял
със лампи, сякаш има карнавал,
Саид-паша празнува тази нощ
със пиршество сред приказен разкош
триумфа, с който той ще победи
пиратите и с кървави следи

в окови тука ще ги довлече.
Със меч той пред Аллах ще се врене
и пред събрания огоромен флот
да не пожали сили и живот,
но да срази презрения си враг
като превземе неговия бряг.
Той тъй е сигурен, че отсега
раздава плячка като на шега.
До преди изгрев ни един пират
не ще остане жив на този свят,
и стражите отдават се на сън,
не чакайки нашествие отвън,
а други пробват своя зъл кураж
над гърците край островния плаж.
Меч на шега да вдигаш срещу роб
и да го плашиш, че му готвиш гроб,
те мислят, че е признак милостив,
що радва роба, че е още жив,
освен ако внезапно не решат
да репетират бой с гяурска плът,
и робът се усмихва на това,
за да запази своята глава,
а мюсюлманите със ругатни
огласят непристъпните стени.

II

Пирува във палата си Саид
самауверен, мощен, страховит,
край него вождове брадати рой
очакват наставления за бой,

докато той от своето наргиле
блажени облаци от дим стеле,
а за останалите - плодов сок,
в съгласие с ислямския пророк.
Ще се сражават смело утре те
и смелостта в душите им расте,
а тази нощ приготвят се да спят
в копринени легла, за кой ли път,
и в името на святия Коран
ще влязат утре във жестока бран,
за да заслужат плячка и хвалби
от главния мюфтия може би.

III

Пристъпя плахо робът, който въвн
е пазил дълги часове без сън
и кланяйки се до самия под
застава край прибуления вход:
"Избягъл от пиратите дервиш
с молба дошъл е да го приютиш."
Саид великодушно дава знак
и той прекрачва бляскавия праг.
Ръцете си е скръстил на гърди,
а по лицето виждат се следи
на бедствия, жестоки теглила
и горест, от лишения дошла.
На шапката си носи талисман,
посочващ мюсюлманския му сан
и дреха, дълга до земята чак,
във потвърждение на този факт.

Учтив, но с трепет в погледа му скрит,
той си придава безучастен вид
в очакване пашата със въпрос
да срещни неочаквания гост.

IV

"Дервиш, отгде си?" "Аз избягах сам
от лагера пиратски" "Как тъй там
попадна?" "В остров Хиос бях пленен,
след като не един път бях ранен;
о, този път Аллах не беше с нас,
пиратите ни взеха в своя власт
и оковаха в тежки желяза.

Аз не изплаках ни една сълза
и пред съдбата не изпитах страх,
защото винаги съм служил на Аллах,
освен това с имот не съм богат,
семејство нямам, ни сестра, ни брат.
Накрая някакъв рибарски съд
ни наближи, когато всички спят,
миг трябваше ми само да реша
и ето ме пред теб сега, Паша!

"Пиратите ще тръгват ли на бой,
готови ли са, колко са на брой?
Досещат ли се те за моя план
да разруша пиратския им стан?"

"Паша! Очите, пълни със тъга,
не можеха да гледат към брега,
аз чувах само морските вълни

от платнохода, който ме плени,
усещах слънцето и бриза свеж,
усилващи безумния копнеж
да победа позорната беда
и заживея пак на свобода.

От бягството ми ще заключиш ти,
охраната им с хитрост не блести,
и щом успях да се измъкна аз,
тя лесно ще попадне в твоя власт.
Паша! След дългия пиратски плен
се чувствам твърде много уморен,
о, позволи ми в този светъл миг
да се оттегля... Аллах е велик!"

"Дервиш, почакай! Тука остани,
и с още сведения помогни,
богато аз ще те възнаградя
ако ми кажеш вярната следа.

Храни се до насита в този час
и не спестявай тайните от нас."

Светият мъж във миг се промени,
отвърна взор от вкусните храни,
предложени на сребърен поднос,
като на знатен и почитан гост,
отрова сякаш имаше във тях.

"Дервиш, дали не мислиш, че си в грях
ако участваш в този буен пир,
та той сдружава хората във мир,
а меч изостря в случай на война
за славата на наште знамена."

"Парченце хляб, не чудно ястие
и плодов сок, наместо питие -

такъв режим да спазвам съм заклет
и пред Аллах съм давал свят обет.
Престъпя ли го някога веднъж,
ще ме презира всеки честен мъж,
проклятията ще ме сполетят
и вечно ще препречват моя път
към хаджилък във светите места,
когато тръгна да ги посетя."

"Добре, щом искаш. Може би си прав,
не искам да насилвам твоя нрав.
Каж ми само колко са... Но как?!
какъв е този страшен огнен знак,
превърнал мрака нощен в светъл ден,
от който заливът е озарен?

Пламти подпален целият ми флот,
плода на труд през цял един живот,
проклет дервиш, с лъжливи новини
ти мислите от боя отклони!

Предателство! Охрана! Веднага
го заловете! Искам го! Сега!

Но тук дервишът се опомни пръв
и не като аскет, а като лъв
със светещи очи, възправил ръст,
той скочи смел и като вятър бърз,
захвърли робата си надалеч,
обнажи ризница и бляскав меч,
готов за кървав и жесток двубой
като безстрашен приказен герой,
заслушан в непресекващия звук,
прииждащ от пристанището тук
ведно със изгледа на огнен ад,

във който се превърна този град.
Сновяха робите насам-натам
сред диви крясъци и кървав плам,
като могъща падаща вълна,
прицелена в дервиша-сатана.
Той хвърли мълком безпокоен взор
към пълния със стражи коридор
и безпощадно ясно прецени:
сдбата този път му измени,
защото огненият ураган
бе изпреварил неговия план.
Видя как хората му с дух висок
се вслушваха във бойния му рог:
"Летете, мои доблестни бойци,
летете, мои славни храбреци!
Нима бих могъл да се осъмня,
че имате тук някаква вина?"
Описва с меча си убийствен кръг,
изпънат като тетива на лък,
наляво и надясно той сече
и вража кръв наоколо тече,
пред страховития му мрачен вид
се разтреперва даже и Саид,
а той се слави като пръв храбрец
не само в собствения си дворец.
Богатият му флот все тъй гори,
Саид брадата скубе си дори
и пълен с ужас и безсилен яд
той бързо заизтегля се назад.
До строго пазения му харем
пиратите наблизко са съвсем

и, ето, вътре влизат... Викове,
с които бог на помощ се зове...
Корсарите със бяс пробиват път
и бързат командира да спасят,
те чуват вопли и предсмъртен стон
сред хората от живия кордон,
обзети от напразна вълча стръв
да се окъпят в неговата кръв.
Достигат го, а той със страшен глас
им виква: " О, Саид изпуснах аз!
Приветствам ви, че бихте се добре,
Саид обаче трябва да умре!
Постигнатото е успех голям,
от огън е обхванат флотът там,
да разширим червената следа;
защо да не подпалим и града?"

V

Веднага с ярки факли във ръка
подпалиха постройката така,
че пламъци подобно на море
блестяха до самото минаре.
С обрадван взор ги гледаше Конрад,
но чу се зов в горящия палат,
изпълнен със уплаха и тъга,
там помощ някой търсеше сега.
"Харемът! Отговаряте пред мен,
ако там някой бъде похитен!
Войниците са главният ни враг
и ще избием само тях до крак!-

Та ние също имаме жени,
които някой може да плени;
Ако това забравя нявга аз,
то нека съм проклет във този час!

И нека ме последва всеки брат,
за да си купим рай на Оня свят!"
Изкачва се и портата троши,
макар че дим отровен го души,
намира там безценно скъп товар -
красавици... Какъв прекрасен дар,
награда за юначно мъжество
пред гледката на страшно зарево.
Спасен е бързо целият харем:
"Спасихме ги при риска да умрем!"
Конрад успява да ги усмири
и злите да направи пак добри.
Коя е тя, която той спаси
преди пожарът да я покоси? -
Прекрасната любима на Саид,
робиня и жена с божествен вид.

VI

Конрад за кратко утеши Гюлнер
с обноските на светски кавалер;
Със своята блестяща красота,
като прекрасна фея беше тя.
Непобеден обаче е врагът,
уплашен първо, спира насред път,
оглежда малобройния отряд

и с ярост се завръща пак назад,
щом вижда замъка си в дим и прах,
засрамен от началния си страх.
"Аллах! Аллах!" Викът е вик за мъст
и заплашително размахал пръст
Саид отново хвърля се напред,
а хората му стичат се отвред
да потушат пиратския отпор
и да изтрият днешния позор.
Конрад съзнава страшния обрат
и призовава смелия отряд:
"Момчета, издържете още час

и всичко тук ще е под наша власт!"
И те се бият, удрят, но, уви,
плътта на всекиго от тях кърви,
отрядът постепенно е разбит
на малки части и е в дим обвит,
воюва смело всеки вече сам,
сражава се, но с безнадежден плам,
накрая се отпуска изтощен,
сломен, без сили, но непобеден
върху земя, покрита с кървав мъх
и към смъртта отправя сетен дъх!

VII

Пред сетния двубой ръка в ръка
сред кръв, проливана като река,
най-сетне бе избавена Гюлнер
през пламъци, сълзи и пушек чер,

за да застане въвн от този ад
под смелата защита на Конрад.
Учудена, тя дълго след това
си спомняше с молитвени слова
как този мъж с разбойнически вид
бе по-учтив от нейния Саид.
Според пашата трябва всеки роб
Да следва господаря си до гроб;
Корсарът пък в защита на жена
Се жертваше на всякакава цена.
“Знам, правя грях. Макар да ми е враг
със радост искам да го срещна пак
с надеждата, че мрачния герой
ще увенчая с благослова мой.”

VIII

Тя в центъра на боя го съзря
сред много кръв и огнена заря
как въпреки че е останал сам
се бие смело с неотслабващ плам,
накрая пада, търсейки Смъртта,
но не откликва на зова му Тя.
Запазен е животът му сега,
Мъстта за да превърне въвв тъга
и за да спре потоците от кръв
до следващите пристъпи на стръв.
Злокобният Саид би пожелал
той все да мре, но без да е умрял!
Да, тя го вижда как лежи пленен,
сразен, завързан, но непобеден -

Смъртта не пожела да се смили
и затова сърцето го боли.
А той навярно би благодарил
на всеки, който би го доубил.
Нима не иска никой враг сърцат
Да му помогне в път за Оня свят?
Единствен той ли ще остане жив
Заради жребий тъй немилостив?
Но на Съдбата злото колело
Да спре да се върти не би могло,
Сега той трябва с мъки да плати
Стремежи, престъпления, мечти...
Помага му обаче гордостта
достойнство да запази пред властта
и пред вразите образът му блед
съвсем не ще е като пленник клет;
при все че раните му го болят,
пазачите това не ще съзрат.
Тълпата злобна вика отдалек,
Но скоро стихва всеки рев и ек;
с респект го наблюдава и врагът,
повел го, вързан, в трудния му път -
дори сега, покрит със кръв и прах,
той продължава да им вдъхва страх
и страх четете се в техните очи
с усилие това да не личи.

IX

Пиявица засмука жива плът,
За да определи за кой ли път

Останал ли е на живота знак
у този страховит и силен враг;
от сила има ли запас той скрит
за Злобата жестока на Саид?
Да, тя възправя своя пъклен ръст
Преди да падне още мракът гъст
Със стръшна болка, остра като нож,
И продължаваща до полунощ,
но жаждата, която го гори
мъченията одесетори.
Смъртта за удар пак не се смили
И разгневи кръжащите орли,
очакващи със изгладнял копнеж
да се нахранят със човешка леш.
Промълвят устните “Вода! Вода!”
Мълчи палачът и не казва “Да.”
Накрая той напуска този ад
И сам остава гордият Конрад.

Х

А болката растеше всеки миг,
Макар прикрита зад юначен лик...
Но тя бе там, бе неизменно там,
Особено, когато беше сам
И с угризението – демон зъл,
Да се пребори той не би могъл –
То не му дава ни минута мир
И го измъчва с упреци безспир
“Аз казвах ти... Не ме послуша ти...”
И сам не иска той да си прости.

Да се разкае? – Слабост би било!
И гняв набръчква гордото чело.
На равносметката в самотен час,
когато спомени отвред напират в нас,
за страсти и за мисли всеки път
въспоменанията се тълпят
във надпревара, като в тесен друм,
из хаоса на трескавия ум,
стремежите – един напразен зов
и съжаление вместо любов,
невкусената радост, куп лъжи,
чиято власт Честта не ще сдържи,
а Минало и Бъдеще летят,
не обещавайки ни рай, ни ад,
дела и мисли трупат се без ред,
за да поискат някой ден отчет,
а най-невинните наглед неща
понявга тласкат ни към пропастта
и неразкритото навреме зло
не значи, че безвредно е било.
От нашето сърце – отворен гроб,
Започва злополучният въртоп,
Чиято сила само Гордостта
Спасява от порока на властта...
Конрад посрещна всичко с поглед смел,
Безмълвно, с гордост мъките приел,
Прикривайки страдания безмер,
Като единствен честен лицемер,
Защото не със самохвален срам
Той търси път да се хареса нам,
А гледа без да трепне към Смъртта,

При все че страх поражда в него Тя.

XI

На кулата в последния етаж
Конрад е пазен от доверен страж,
Пашата сам се е преместил тук,
пожарът не предлага подслон друг,
и заедно със целия си двор
с Конрад е той в един и същ затвор.
Затворникът обаче гине сам,
Измъчван, окован, замислен, ням,
Вина разяжда мъжката му гръд,
В главата му кошмари се тълпят:
“Медора как ли ще го понесе?” –
при тази мисъл треска го тресе,
повдига окованите ръце
и с тях покрива мрачното лице,
но после с тъжен пламък озарен
горчиво се усмихва в своя плен:
“Ще ме измъчват сигурно и днес –
това ще излекува моя стрес...
/самозаблудата е метод стар/ -
Той легна и заспа на своя нар.

Настъпила бе тъкмо полунощ
И окованият пиратски вожд
Видя да зрее неговият план:
След кървав бунт той пак е капитан,
предрешен, но впоследствие разкрит,
на власт, но не задълго, и пребит,

отново на Саид се е предал...

А всичко туй, дордето тук е спал.

XII

Той спеше, изтощен, във сън дълбок
На злата Смърт пред вечния чертог,
Но чудно? – Кой ли в този късен час
пристига във такава мрачна паст?
Отидоха си всички врагове,
Другари няма кой да призове.
Тогава кой? Бежествен херувим?
Ликът е земен, но неуловим.
В ръката си фенерчето държи,
Опитва тихо да се приближи
До спящия. Изящен силует
Пристъпва във килията напред,
Насочвайки оскъдните лъчи
На Конрад покрай спящите очи.
Безспорно туй е образ на жена,
Красавица сред нощна тишина,
Със водопад от прелестни коси,
Чиято рамка образа краси.
Но как ли тя дотука е дошла,
щом свитата на стража е била?
Въпросът е излишен, щом Гюлнар
подхване нещо със любов и жар!-
Успяла е Саид да изтърпи,
А после в ложето да го приспи...
Със личния му пръстен – верен знак,

тя може да прекрачи всеки праг,
да прекоси река, да мине мост,
с поклон да я пропусне войн на пост,
особено щом тъмно е навън
и дремят стражите във полусън.
Очите им завиждат на Конрад
и на съня на младия пират,
протягат те измръзнали крака,
мърморят и извърщат се така,
че пратеникът на Паша-Саид
от погледа им да остане скрит.

XIII

Тя гледа удивено, “Спи без звук,
А друг със сълзи го оплаква тук.
Кое ме кара бързо, изведнъж,
Да се безпокоя за този мъж?
Дали защото той живота мой
спаси геройски в кървавия бой?
За него бие моето сърце” ...
Но ето, че помръдва той с ръце,
събужда се и впива сънен взор
във мрачния тъмничен кръгозор,
оковите му със злокобен звън
прогонват неговия волен сън.
“Кой тук е? Призрак или образ жив?
Пазачът няма лик така красив!”
“За тебе непознат е моят лик,
но аз ще помня подвига велик,
чрез който ти, макар че си пират,

живота ми спаси от онзи ад,
когато пръв през огнена река
подаде ми спасителна ръка.
От мрака идвам. И защо не знам,
но на Смъртта не искам да те дам.”
“Любезна леди, в твоите очи
единствената Радост тук звучи,
със тебе няма тя да е сама,
почувствайте се двете у дома,
а аз ще се почувствам горд и чист
със изповед в такъв свят параклис.”
Изглежда странно, но човек в тъга
не знае как, къде, защо, кога,
внезапно иска да се облекчи
и мъката закратко да смекчи
с усмивка тъжна... все пак опит плах
за нещо, заприличващо на смях.
Най-смелите във своя къс живот
със смях се качват и на ешафод!
Смехът им лъже чуждите лица,
но не и собствените им сърца.
Конрад бе сполетян от участ зла,
Смъртта докосваше го със крила,
но въпреки това, от смях обвзет,
той бе решил, че може по-напред
за малко да се поразвесели
и тъй духът си в радост да кали.
А този прелестен природен дар
бе рядък в неговия календар.

**“Корсар, обречен на Смъртта си ти,
Пашата иска да ти отмъсти,
Над него имам аз известна власт
И тебе да спася могла бих аз,
Но времето е кратко, за беда,
За да успея туй да уредя,
А да отложа тъжния ти край,
Положила бих всички сили, знай!
За утре твоят час е обявен,
Ужасен удар е това за мен,
За жалост ти си изтощен и слаб,
Ще паднеш още в първия етап,
А паднеш ли, минутите тогаз
Ще свършат и за двамата от нас.”**

**“Да, слаб съм и изнервен без предел,
не зная риска бих ли аз приел:
за мен – Надежда; Гибелта – за теб,
за двамата – ковчег със черен креп.
Дори избягал, ще ли съм щастлив -
От своите, единствен че съм жив?
Но мен измъчва ме и друга скръб,
Раздялата с прекрасен образ скъп
И той е част от моя път жесток :
Любов, и меч, и платноход, и Бог!
Последния напуснах млад. А днес
И той не ми оказва вече чест,
Щом аз не искам в неговия храм
Молитвени лъжи да му въздам.
Сега крепя се още все така,
Макар че вече съм без меч в ръка,**

А корабът е или потопен,
Или отдавна се намира в плен,
Но моята Любов – във мен е Тя,
Богатството най-ценно на света
И образът ѝ беше чуден дар,
Докато ти се появи Гюлнар!”
“Ти любиш друга? Моята глава
не ще размътят твоите слова,
но аз завиждам, видя ли в захлас
сърце в сърце да чезнат в нежна страст,
въздишки да обграждат образ мил,
които споменът е приютил;
понякога и своята душа
с видения подобни аз теша.”
“ Нима не пазиш своята любов
за днешния си господар суров?”
“Саид и аз? Любов? О,не! О, не!
Любов да имах капчица поне,
Бих пожелала искрено и аз
Сърцето ми да го изпълва страст,
Но съм робиня, галена макар,
По волята на моя господар,
А любовта цъфти на свобода,
Но не в душата на жена в беда!
Дали съм малко влюбена поне? –
За себе си аз отговарям: “Не!”
Аз зная, трудно е да издържа
На обвиненията във лъжа,
Но вярвай, срещайки се неведнъж
С ухажванията на някой мъж,
Усещам в себе си не жар, а хлад,

Дори към хубавец общопризнат,
И в безтегловна скука страдам аз,
Не чувствайки омраза или страст.
По устните взаимност не личи,
Когато срещна нечий очи,
Студени спомени околоръст
Възправят в паметта ми своя ръст,
А огънят без пламък е за мен
И без любов за мен предназначен.
Разсъдъкът ми носи неуспех,
Това без да роптая го приех,
Защото съм робиня на Саид,
Макар че на невеста имам вид...
Саид е обкръжен от куп жени,
Със друга скоро той ще ме смени,
Но вчера с него твърде мила бях,
Да го омая лесно аз успях;
Помни, затворнико, това е ход
В замяна на спасения живот! –
И ще те върна непременно там,
Където Тя очаква те със плам,
За да те срещне с радост и любов,
А аз ще следвам жребия суров –
Обречена на безсърдечен мраз
Без щастieto на любовна страст.
Довиждане! Ще трябва да вървя,
За да спасявам твоята глава!”

XV

До пръстите му нежно се допря

**И образа ѝ ранната зора
Погълна сякаш. Тука някой страж
Видя ли я, или пък бе мираж?
Какъв брилянт попадна в този мрак
И на оковите му сложи знак?
Сълза свещена падна върху тях,
За да изкупи неговия грях –
Вълшебна, побеждаваща, със мощ,
Затрогнала един пиратски вожд!
Мощта се крие в нежния ѝ вид,
За нея той ще бъде меч и щит,
Отстъпва тука Добродетелта,
Отдръпва се греховно Мъдростта,
Ще жертва ли тя своя малък свят
За бягството на смелия пират?
Та нявга Клеопатра със сълзи
Успя Триумвирата да срази!
От туй не губи грешникът заклет,
Но страда райският авторитет.
Причината е в злия Сатана
И негова е цялата вина!**

ТРЕТА ПЕСЕН

“Come vedi – ancor m’abbandona”
Dante, Inferno, v. 105.

I

На залеза блестящите стрели
Обсипват позлатените скали;
Не както е на Север, в полутон,
А с огъня на летен небосклон!
Под слънцено зелените вълни
Искрят над морските дълбочини,
Докато то ги гледа отдалеч
И ги приветства с нямата си реч.
Макар че има вид на бог и цар,
Износен е любовният олтар
И сянката от светещата вис
Обхваща войнствения Саламис!
Безкрайните лазурни небеса
Се отразяват в късната роса
И раждат нови цветове сега
От спектъра на цялата дъга.
Но ето, слънцето се вече скри
И здрач Делфийските стени покри,
Бледнее светозарният печат,
Там дето старите скали стърчат,
А на богинята на мъдростта
Децата чакат своята мечта.
Атина! Не забравяй своя род,
Поддържай в тях искрицата живот
Чрез вярата във тъжните очи,

При все че днес вселената мълчи.
Тъмнеят там върхари, чийто цвят
Би трябвало да радва този свят,
Където слънчевият Аполон
Ще грее над свободен небосклон.
Но ето, зад Китера той искри
Отпи от мъката и в мрак се скри –
Душата му умира всеки ден,
А утринта го вижда възроден.
От връх Химетус бавно слиза тя,
Царицата безмълвна на нощта,
Но без корона и без царствен знак
Пристъпва във настъпващия мрак
Покрай колона, чийто бял корниз
Под лунен лъч целува нежен бриз,
Поглежда към високо минаре
В джамията до вечното море,
Изместило маслинена гора,
Макар че тя е символ на мира.
А после на пристанищния кей
Тя милва статуята на Тезей,
Но мрачно гледа страшния герой,
От този свят е недоволен той,
А на Егея вихрената гръд
Е набраздена пак за кой ли път
Докато цвят на злато и сапфир
Един със друг разменят се безспир,
И острови далеч възправят стан,
Загледани към бога-Океан.

II

**Защо засягам болния въпрос
В страна, в която аз съм само гост?
Но кой не би желал да разбере
Магията на нейното море?
Кой теб, Атина, щом те е видял,
Не ще те помни като идеал?
В Цикладите с призивния им чар
Аз виждам истински природен дар,
Чрез който Ти навеки ще пламтиш
И вярвам, че ще ги освободиш!**

III

**По-мрачна и от мрака на нощта
Медора чака тук във самота,
Минава вече трети дълъг ден,
Жив ли е Конрад или е във плен?
Безбурно досега морето бе
И ясно беше звездното небе,
Защо не идва нейният герой,
Нима за нея е забравил той?
Анселмо е със кораба си тук
И вече не очакват кораб друг...
Къде е Конрад? Бялото петно
За нея все прилича на платно
На кораб, който плава за насам
И той на борда капитан е там.
Надеждата я тласка към брега,
От там я връща нейната тъга,
Не чувства тя ни пек, ни студ, ни дъжд**

От мъка по възлюбления мъж.
И сепва се изстрадалият дух
При всеки неблагоприятен слух.
Най-после идва вест! Най-после факт,
Донесен от доверен стар моряк,
Спасил се след неравната борба
Под звуците на бойната тръба
Със още неколцина храбреци,
Преследвани от турските бойци.
Той смята вече Конрад за умрял,
Сам със очите си го е видял,
Как обкръжен, в отчаяната сеч
Със бяс размахва своя кървав меч
И после пада... Тази новина
Как ще посрещне младата жена?
Но тя не трепва, не издава звук,
Запазва твърдост, както никой друг
пред хората, събрали се отвред,
тя сякаш бе направена от лед,
под мантията скръстила ръце;
А ужас свил бе нейното сърце...
Днес силата ѝ нежността смени:
“Погребани са моите младини -
щом няма да съм повече с Конрад,
не ме е вече страх от никой ад.”
И нищо чудно. Трескавият вид
Е нявга в безразличието скрит.
“Не говори, за малко замълчи,
прочетох всичко в твоите очи.
Аз знам, не може той да стане роб,
Тогава где е неговият гроб?”

**“Госпожо, във ужасния кипеж
очакваш непрестанно да умреш,
стеснен е твоят кървав кръгозор
и нямаш време да откъснеш взор,
но казаха ми, нашият герой
окървавен бил цял, но жив бил той...”
Да слуша повече не пожела,
Пречупени са нейните крила...
Понечва да си тръгне, но уви,
Залита тя, не може да върви,
Умора чувстват нежните крака
И паднала би, но една ръка
Успя навреме да я подкрепи,
След туй тя във несвят се потопа.
Докосване на образа ѝ блед
Със малка бучка от планински лед
Възвърна нежната розовина
В ланитите на младата жена –
Свести се, и отново черна скръб
Обхвана я по спомена ѝ скъп.
А оцелелият си екипаж
Анселмо призова на инструктаж.**

IV

**Във пещера, прилична на салон
Съветът им премина в странен тон,
Обсъждаха възможностите как
Конрад при тях да се завърне пак –
Отвлечане, атака, откуп, бунт,
Или изчакване до следващ рунд...**

Разглеждаше се зорко всеки ход:
Дали по суша, или с платноход
Ще го докарат мъртъв или жив
На Острова, където бе щастлив!
Залагаха пиратския живот
На Верността пред мамещия плод.

V

Седеше в своя скъп харем Саид
Поглаждайки брада с умислен вид,
До него беше дивната Гюлнар,
Загледана във своя господар,
И чакаше в жестоките очи
Дали присъдата ще проличи.
Ласкаеши го нежно с поглед тя,
Но бягаше от нея радостта,
Защото тъжният духовен взор
Я връщаше във мрачния затвор,
Където сред страдания, уви,
Героят продължава да кърви.
“Паша, за теб е триумфален ден –
Конрад пленен, врагът е победен,
От раните е ясно, той ще мре,
Но няма ли да бъде по-добре,
Ако преди това за този враг
Приличен откуп ние вземем пак –
До нас достигат важни новини,
Че Островът готов е да склони
И за Конрад във злато да плати,
А след това отлично знаеш ти,

С отслабения обеднял отряд,
Че ще се спровиш като на парад.
Но в случай, че го днес унищожис,
Разбойниците ти ще насърчис
Да поделят обраните пари
И да изчезнат в гъстите гори.”
“Гюлнар, брилянт за всяка капка кръв
да даваха, пак няма мойта стръв
към неговата смърт да укротя,
за отмъщение зове ме тя,
дори градът ми цял да позлатят
не ще притихне в мойта гръд гневът,
за него аз си мисля всеки миг:
припомням си как неговия бриг
плених, самия него победих
и оковах, но никога не бих
оставил мисъл да ме осени
той да напусне мрачните стени.
Конрад ще трябва сам да резбере,
Че в мъки му е съдено да мре.”
“Недей Саид! Не сдържам твоя гняв,
аз съм уверена, че ти си прав,
но на пирата златният запас
разумно е да бъде в наша власт.
Конрад отново ти ще заловиш
И не веднъж, а даже дважд и трижд.”
“Отново!? Ти съветваш ме нима
да си отиде жертвата сама,
щом е била в ръцете ми веднъж?-
Ако се съглася, не бих бил мъж!
Напразно твоят чар да изкуши

Опитва с думи моите уши,
Освободя ли аз врага си днес,
То значи да потъпча своята чест!
В неща от този род не се меси,
Гюлнар, макар че тъй красива си,
Беда голяма ще те сполети,
Щом на гяура млад съчувстваш ти.
Сега ме слушай! Ще ти дам съвет:
Не се намесвай нивга занапред
И знай, доверието в този час
Не съществува вече между нас!
Прегръдката в горящия сарай
Била е щастие за теб, признай,
От срам обхваща те червенина,
Това доказва твоята вина.
Заставаш ти сред моите врази,
Живота туй на двама ви грози.
Мълчи! Проклет да бъде оня ден,
Когато той, от пламък озарен,
Спаси те сред горящите стени
И, виждам аз, сърцето ти плени.
О, като си помисля само аз,
За тебе как тъгувах в оня час,
Сега обаче твойт господар,
Безчувствен е към женския ти чар
И към лъжите в твоите слова...
Ти непременно запомни това!”
Излезе той през тясната врата.
Изтръпнала от погледа му тя
Остана, но уплаха ни следа,
А жаждата за горда свобода

Личеше във прекрасния ѝ взор,
Нали робиня бе в харем-затвор.
Усещаше се близка на Конрад –
Той гниеше сега в тъмничен ад,
Не беше ли и тя обаче днес
Затворница във позлатен кафез?
И воля даде тя на своя гняв,
Решила се за подвиг величав!

VI

А междувременно сред тъмнина,
Опрял глава във влажната стена,
Конрад броеше часове и дни,
Докато Злото Ужасът смени.
В жестокия и тесен интервал
Пиратът безусловно бе разбрал,
Че смелостта и лепкавия страх
Палачът може със един замах
Да ги превърне в непробуден сън
Със брадва върху жертвения пън.
На мислите нерадостният низ
Го следва вледом с шемет напорист,
А неговият превъзбуден взор
Го носи там, към морския простор,
И после го отново връща тук
На болката под режещия плуг
От сутринта, та чак до късен здрач,
Да чака среща с мрачния палач.
Ще укроти ли Ужасът Духа
Или Духът ще победи Страхата?

За съжаление Духът висок
Понякога надолу прови скок,
Когато няма как да издържи
Страданията и да продължи
В затвора мълчаливата борба
Сам срещу всемогъщата съдба.
Ако се бие с меч в ръка човек,
Дори погромът му изглежда лек,
Защото всичко става в бой открит –
Оставаш жив, или пък си убит;
Но във вериги да си окован
В килия с нисък като гроб таван,
Да изнемогваш от безкраен смут,
А другите да мислят, че си луд;
В изстрадалото тяло да решиш
Чрез раните духа да закалиш
И да броиш за кой ли вече раз
Кога ще бие сетният ти час
без никакъв приятел и другар,
А само със злокобен тъмничар;
Да чуваш недостойни клевети
Как разгласяват, че страхлив си ти,
И да не можеш да се защитиш,
Защото си принуден да мълчиш;
“Душата може и да издържи
на обвинения и на лъжи,
но болката във тленните меса,
страхувам се, не ще да понеса!
Със изтезания изтръгнат вик
Не позори нещастния език,
Съгласен ли е с туй обаче бог,

**Застанал върху трона си висок?”
Затворникът си мислеше така
На мъките сред мътната река
И чувството на трезвен мъжки срам
Го пазеше да не потъне там.**

VII

**Измина ден. Той не видя Гюлнар
И скръб обхвана гордия корсар,
Но чарът ѝ и образът красив
Помогнаха му да остане жив...
Настъпваше четвърта тъмна нощ
И буря забушува с пълна мощ,
О, как се вслушваше той в този шум,
Как трепваше могъщият му ум
В съзвучие с гнева в това небе,
Кое то сякаш цел за него бе.
Представяше си волните вълни,
Красивите гористи планини,
Където нявга волно бе живял,
А днес изпитваше безсилна жал
В тъмница, окован във жезла,
В очите с неизплакана сълза.
Тревога почваше да го гори,
Без сън дочакъл светлите зари,
И неговата тъжна самота
Разяждаше плътта му до костта,
А без приятел с мрачния си стон
Проклинаше и Господ и Закон.**

VIII

Но ето, в тъмнината на нощта
Отваря се тъмничната врата,
И фигура с прибулено лице
Пристъпва... Разтуптяното сърце
Му казва: “Тя е! Ангел на греха
Наднича под тъмничната стреха,
Надеждата му я изобрази
Красива, като момини сълзи,
Сега ликът ѝ е обаче блед,
Когато вижда образа му клет,
И тя като че казва:” Гибелта
Е близо; но ръката на Смъртта
На изтезанията слага край –
В сравнение със тях Смъртта е рай!”
“Не искам да ме съжаляваш ти,
Конрад с живота си ще се прости
Без зов за милост и без стенещ вик,
В душата си запазил твоя лик.
Напълно осъзнавам в този час,
Съдбата си че съм заслужил аз.”
“Защо те търся?! Питаш ме защо? –
Желанието! – Парещо е то!
За мен прегръдката на хладен гроб
Е по-добра от участта на роб!
Ти питаш?! - Мъките те правят сляп,
Защото си изстрадал и си слаб.
Не преценяваш женската душа,
А как могла бих аз да ти внуша,
Че чувствам, страдам или любя аз,

Щом ти към мене не изпитваш страст!
Не ми отвръщай с твоя монолог,
Че тъй е бил отсъдил господ-бог,
Че предпочиташ друга за жена
И аз не мога да я заменя!
Навярно притежава топла гръд,
Но мислиш ли, че щом я налетят
Опасностите, като тези днес,
Със тях ще може да се справи с чест?
Освен това жената на пират,
Особено когато той е млад,
Е нужно на мъжа си да държи
И в битките му да го придружи.
Но стига приказки! Сега към нас
Самата Смърт отправя своя глас
И ако Свободата си желал,
Вземи от мене острия кинжал,
Стани и следвай ме!” “ За миг поспри,
И виж, че в мене треската гори,
Къде ще тръгна, щом съм окован,
Веригите са тука мой саван;
Неподходящ е този накит мой
Нито за бягство, нито пък за бой!”
“Преди това спечелих всеки страж-
с пари подсилих техния кураж,
оковите пристигам да сваля
и жаждата за мъст да утоля.
Аз нямам мира, докато Саид
Не видя, че търкаля се убит,
Ханджарът ми от бога е призван
Да ме спаси от този зъл тиран;

Аз бях му вярна, тай ме оскверни
В присъствие на другите жени,
Макар тогава аз да нямах грях
И влюбена във тебе да не бях.
Тираните са земното ни зло,
От тях нещастieto е дошло,
Те заслужават всички да умрат
И не веднъж, а даже стотен път!
Не го обичах. Но ме купи той
И ме заведе във харема свой,
Със злато и разкош ме обкръжи,
Но моят дух не му принадлежи.
Бях вярна и след страшния пожар
Завтекох се при моя господар,
Дали съм искрена, туй знае Бог
И неговият престарял пророк.
Отново мъка горестна познах,
Когато теб за първи път видях,
А бягството планирано от мен
Могло би да ни бъде Видовден...
Да, и за мен заплаха е Саид,
Но старческият му разнежен вид
Ме пази, впрочем, само засега,
Омръзне ли му моята снага,
Той може да намери за добре
Да ме удави в бурното море.
Не искам повече такъв живот,
Харемът е непоносим хомот!
Обикнах те, дано да те спася
Със помощта на всички небеса;
Ще видиш – и робинята дори,

Щом иска, може да благодари.
Любов и мъст, те заедно вървят
И заедно в душата ми горят,
Защото светли, като на деца,
Са източните влюбени сърца
А тази светлина в среднощен час
На кея е от барка “Майнотас”;
Но между теб и твойта свобода
Пашата е най-страшната беда.
Успях аз лесно да го упоя
И той заспа във своята одая,
Но за да минем заедно навън
Ще трябва да е в непробуден сън!..”
“Гюлнер, усещам, че ми става зле,
като че някой смъртно ме прокле –
жестокостта на твоите слова
с тъга изпълва моята глава!
Саид-паша безспорно ми е враг,
Воювах с него с меч под боен флаг,
Безмилостно се бих, но в бой открит,
Гърди в гърди, а също щит във щит,
Със смях отблъсках злия ятаган
И сам размахвах меч във кръв облян...
Такъв съм аз. Но да извадя нож,
Прикрит във мрака на безлунна нощ,
И да убия спящия паша, -
На акт такъв не ще се аз реша.
Човек, спасил живота на жена,
Не би посякъл даже сатана,
Ако във мирен сън почива той...
Нима така бих станал аз герой?!

Не затова живота ти спасих,
Не затова със меч в ръка се бих...
Каж ми сбогом! Скоро моят взор
Ще броди из задгробния простор.”
“Простор! При изгрев твоят мъртав труп
ще се люлее, хванат в смъртен клуп!
Пашата чух как се разпореди –
Присъдата, издадена преди,
Да се изпълни във предутрин час.
Да понеса това не мога аз!
Щом ти решил си утре да умреш,
Желая ясно да ме разбереш:
В смъртта ти също ще те придружа,
Живота си на тебе аз дължа.
Омраза, ревност, завист и любов
Сега у мен са под един покров,
Готови са за страшен удар те,
А ти, Корсар, се правиш на дете!
Оставим ли го жив, ще ни срази;
Смърт заслужават нашите врази!
Един замах и всичко ще е в ред,
Ще отмъстя за мъките безчет.
Щом ти боиш се да решиш така,
Аз ще опитам с моята ръка! -
Но ако сбъркам, отсега ти знай,
Това за двама ни ще бъде край.
Тълпата утре рано сутринта
За нас ще ръкопляска пред Смъртта.

IX

Тя тръгва бързо в призрачния мрак,
Да я последва давайки му знак,
И той пристъпва, крачейки със труд,
В ръждясалите жезла обут
По хлъзгавия непознат паваж,
Зарадван, че не среща никой страж,
И изведнъж далечен блед светлик
Погалва с лъч брадясалия лик,
И още нещо – свеж среднощен лъх
Усеща той с моряшкия си дъх;
Над него вятър облаци реди,
Сред тук-таме муждукащи звезди.
Отново влиза в тесен коридор
И пак във мрак е неговият взор;
Встрани изскърцва някаква врата,
Проблясва свещ, той тръгва към свещта,
От стаята излиза силует,
Замира, после тръгва пак напред...
“Това е Тя!” – въздъхва облекчен,
“Спасителката ми е пак при мен!”
В ръка не стиска никакъв ханджар –
“Пожалила е тя пашата стар!”
Но втренчен в неспокойните очи,
Той вижда в тях възбуда да личи,
Отхвърля тя косите си назад,
Закриващи лика красив и млад,
Като че да прикрият с женски страх
Следите на извършен тъмен грях...
Погледнаха се. Той сега видя
По челото ѝ грозната следа,
Забравена от младата жена,

**Поради нервност или бързина.
От двамата той се опомни пръв –
Петното беше от човешка кръв!**

X

**Той виждал беше страшни боеве,
И болка от престъпни грехове,
И воплите от чувство за вина,
И ужаси от не една война,
В затвора във вериги окован,
Бе страдал, угнетен и изтерзан,
Но произшествие нито едно
Не го стъписа, като туй петно.
Да, тази кръв под форма на черта
Прогонва всяка женска красота.
Той безучастно гледал беше кръв,
Но в мъжки бой, във случай не такъв!**

XI

**“Готово! Свърших! Буден бе почти,
но го убих. Той скъпо заплати
безценната ти свобода, Корсар!
Навеки занемя пашага стар.
Но стига думи! Трябва да сме във,
Камбаната на кораба със звън
Зове ни към пристанощния кей,
Оттам нататък всичко е Окей! –
Събрах отново хората ти там
И знам, че те ще те приветстват с плам.”**

XII

**По неин знак веригите сега
Разрязва в миг доверен грък-слуга,
Свободно движи той крака, ръце,
Тупти свободно мъжкото сърце,
Но на веригите му тежестта
Сега е оковала Съвестта.
И той мълчи. И пак отново тя
Отваря бързо тайната врата
За излаз към пристанищния бряг,
Където Конрад ще развее флаг...
Сега обаче той е угнетен
От тежки мисли. Следва примирен
По стъпките й, сякаш му тежи...
Нима на свободата не държи?
Страдалчески е неговият вид,
Не може той да възкреси Саид.**

XIII

**На кораба са. Утринният бриз
Платна издува в изгрева златист.
Нахлуват спомените у Конрад,
Когато хвърля погледи назад,
Изплува тук планинският гигант,
Под чийто склон той беше арестант,
И ужаси и мъки преживя,
Но все пак нивга не склони глава.
Закрива той с треперещи ръце**

Все още изнуреното лице
И сякаш вижда своя скъп отряд,
Сред тях Гонсалво, стария пират,
Припомня си за бягството си днес,
За съвестта си и за своята чест,
За отказа си в тъмна полунощ
В гърдите на Саид да втикне нож,
За своята любима – тъй далеч,
И своя дълго недокосван меч;
След туй съглежда своя нов другар –
Пред него е убийцата Гюлнар...

XIV

А взорът и бе като острие,
Кое то той със мъка възприе,
Но бавно като че жестокостта,
Отстъпи мястото си на страстта.
По бузите потокът от сълзи
Издайнически почна да пълзи,
За да покаже тя, че е жена...
Пред него вече е на колена,
Притискайки дланта му с топла длан:
“Аллах от мен ще иска страшна дан,
но мисля, че ти вярваш в моята чест,
ако ли не, мрази ме, но не днес!
Не ти приличах на каквато бях,
Когато на Саид кръвта пролях,
Объркана бе моята глава,
Аз съжалявах много след това,
Причината е в моята любов,

А ти за нея, знам, не си готов.”

XV

**От нея повече бе той смутен
Във този тъй необичаен ден -
Без да желае я озлочести,
Дали тя някога ще му прости?
В сърцето ѝ е верният ответ,
А там са заедно и жар, и лед.
В простора морски корабът лети
И сякаш бърза да оповести
На Острова, че връща се Конрад,
На страшните пирати вожд признат.
Но ето, в синята далечина
Се забелязват корабни платна,
А после мачта, после кораб цял,
Сега на всички погледа събрал.
Величествено движи си насам,
Красив е като катедрален храм.
Просветва изстрел. Бързият снаряд
Приветства със летежа си Конрад!
Конрад, събудил се от своя транс,
Благодари на хубавия шанс:
“О, господи! Това е моят барк!
Познавам в него всеки малък чарк!
Червено знаме! Туй не е мираж,
Обичан съм от своя екипаж!”
Във спуснатата лодка той е пръв,
Вълнува се пиратската му кръв,
И скоро, разтревожен, но и горд,**

**Се качва на познатия му болд.
“Конрад! Конрад!” моряците крещат
във надпревара да го поздравят,
а той забравя мъка и тъга
във грубите обятия сега,
възстановил душевния си мир
и стойката на славен командир!**

XVI

**Но не задълго. Скоро повеи друг
Измества буйната му радост тук, -
Последните победи до една
Са все осъществени от жена;
За разлика от гордия Конрад,
Пиратите ще я боготворят!
С усмивка и със шепот чакат те
Гюлнар със поглед да ги почете,
Но нейните пленителни очи
Към Конрад са насочили лъчи,
За него смъква своя лек воал,
За него – скъпия ѝ идеал,
И горда на палубата седи,
Кръстосала ръцете на гърди,
Които обич и омраза днес
Съдържат в страшна експлозивна смес,
Но във тъма или във светлина,
Те все се сливат в образ на жена!**

XVII

Той не прости престъпния ѝ акт,
Но съжали тъгата ѝ. Със такт
Реши добре с Гюлнар да се държи
И с нея дружбата да продължи,
Защото безпощадно ясно бе,
Че сълзите на цялото небе
Не ще премахнат в бедното сърце
Постъпката на нейните ръце.
И още нещо – цялата беда
Е все за неговата свобода...
За него жертва всичко в този свят,
Достойнство, чест, богатство, рай и ад.
Пред него тук седеш скромно тя,
Робинята с неземна красота,
Вече без кръв по гордото чело
/като че вечно чисто е било/
и нежна като цвете в ранина,
по бузите си със руменина.
Пленителна е нейната любов,
Омразата ѝ демон е суров!
Докосна леко нейната ръка
И я остави да стои така:
“Гюлнар, послушай ме!” Но тя мълчи,
“Послушай, скъпа!” Тя сега със вик
в обятията му се хвърли вмиг...
Да беше той със нрав на свръхчовек,
Проблемът би изглеждал прост и лек
Да я отхвърли. Но не беше той
Сега тъй силен... Нейният престой
В прегръдките му стана удължен,
Започна с ден и свърши вдругиден,

Главата му на нейните гърди
Лежеше, както никога преди...
Щастлив!.. Човек е буден всеки път,
Когато добродетелите спят.
Целувките, в които страст трепти,
Дори Медора може да прости...
Днес Слабостта преварва Верността –
Със сладки подкупи си служи Тя.
А Любовта да вкара би могла
Във грях и мъж със ангелски крила!

XVIII

Те приближават Острова по здрач
Със бурна радост, стигаща до плач,
Посрещат ги ликуващи тълпи
На кея, който с мъка се крепи,
Прожектор ги приветства с лъчев сноп,
Със силен гръм ги поздравява топ,
Сноват гребци през морските вълни,
Делфини скачат весело встрани;
Под лампите със най-различен цвят
Пиратите се шумно веселят.
Човекът, от Надеждата пиян,
Приветства вкъщи бога Океан.

XIX

Във Острова, богато осветен,
Конрад сега е взрян озадачен,
Там на Медора кулата е в мрак,

Защо ли тя не го посрещна пак?
Ако не може да пристигне тук,
Тя можеше да прати някой друг.
Той тръгва незабавно към брега,
Разяждан от съмнения сега,
С досада, че пиратският лодкар
Е много бавен и е твърде стар.
Да се превърнеше във гълъб бял,
Към нея мигом той би полетял!..
Не стигнал още пясъчния бряг,
Потапя бързо той в морето крак,
Затичва се към стръмната стена
И бърза към любимага жена.
Пред портата замалко той се спря,
Заслуша се, но нищо не разбра -
Отвътре нито звук. Навред бе нощ.
Почука с дръжката на своя нож,
Но слабо... Трепна мъжкият юмрук,
Изгубил сякаш силата си тук.
Отвътре се показват две ръце,
Отварят му, но не това лице
Е търсил той, за да го приласкай,
И жилището да превърне в рай.
Залепват устните му в този миг;
Да издаде той иска силен вик,
Но няма мощ. Затуй с горяща свещ
Той мълчаливо тръгва със копнеж
Най-после да се довлече дотам,
За да узнае истината сам.
Достига до последния етаж,
Минава край застиналия страж,

Отваря и последната врата...
Тук, тук, със обич го очаква тя,
Очите му обаче виждат, че
Не е успял това да предрече!

XX

Той не помръдна. И не каза “Ах!”
И не прибави “Как ли не умрях!”
Бе втренчен. Често всички ние в скръб
Тъжейки по човек безкрайно скъп,
Със предан поглед втренчено мълчим,
Но знаем – няма да го съживим!
Тя беше тъй красива и добра,
Това навярно и Смъртта разбра,
Защото с костеливите ръце
Тя не повреди дивното лице;
Медора бе на своето легло
Във най-красивото си облекло,
В студената ръка студен букет
Бе пръснал цветовете си в безред,
А тя изглеждаше, че сладко спи
И мигли всеки миг ще отлепи.
Клепачите ѝ с цвят на мрамор бял
И устните, като от скъп корал,
Излъчваха неземна красота
И сякаш неподвластни на Смъртта –
Била е нужна цялата ѝ мощ
За да ги обрече на вечна нощ.
Безмълвието и бе пълно с чар
В разкоша на любовния олтар,

**Като че молеше за кратък сън,
След който ще излезе пак навън.
А всъщност тя бе мъртва. Той разбра,
От гняв одеждите си не раздра,
Дълбоката тъга е с образ друг...
Уви! А той? Защо е още тук?**

XXI

**Но той не пита. Отговорът бе
Във власт на всемогъщото небе,
Където бродеше духът ѝ днес,
Но без да праща на земята вест.
Нима е важно точно как умря?
Сега той всички спомени събра :
Училище, стремежи и любов,
На трепетите тайнствения зов,
Запълнил с прелест славни времена,
Завършващи все с образ на жена,
За първи път чиято красота
Не можеше да мрази на света.
Зловещата съдба му я отне
Със обвинения в какво ли не –
Виновен бе, но страшната тъга
Не намаляваше от туй сега.
Вината има преголяма цел,
Доброто е обаче без предел!
Великият и мощен Господ-бог,
Заседнал във небесния чертог,
Изпраща на земята радост, страст
И Злото – връх на неговата власт,**

**Което Красотата разруши,
За да изплаши другите души...
За него дреболия е това,
Така твърдят библейските слова.
Безстрастен поглед, равнодушен вид,
Прикриват образ, от тъга убит,
Под него мисли скрити се тълпят,
Който живи са, макар да спят,
А преднамереният весел смях
В очите лековерни хвърля прах.**

XXII

**За този, който страда, в смут обвзет,
Гръдта изтръпва в болка най-напред,
Там всички мисли сливат се в една
И чакат, в мрак смълчани, светлина;
Отрича Истината с опит стар
На Болката ораторския дар.**

**Умората преобрази Конрад,
Той остаря, макар да беше млад,
Безмилостната скръб го изтощи
И лудост във очите му блести –
На болния му мозък слабостта
На Изповед не търси помощта,
Затуй лечението на Конрад
Не даде чакания резултат.
На мъките печалният порой
И ден и нощ не дават му покой,
Сълзите от очите не текат,**

Той ги застава още там да спрат,
Без светлина са неговите дни,
Удавени във тъжните вълни,
Защото няма по-опасен враг
От тъмнината на душевен мрак.
А празното око на Горестта –
Най-сляпо между слепите в света,
Поглежда все към тъмната страна
И не признава дневна светлина.

XXIII

За нежност бе създаден. Стана зъл.
Предаван бе. И сам бе тук дошъл.
А чувствата , прилични на роса,
Родена във лазурни небеса,
Те като нея стават прах и кал,
Попадна ли в нечистия канал;
По-късно се втвърдяват бавно те
И върху тях дори трева расте,
Но след това светкавица със гръм
Опожарява бедствения хълм...
Така бе и с душата на Конрад,
понесе удар страшният пират,
порастна цвете в мрачното чело,
запазено под сигурно крило,
така просъществува то до днес,
но падна гръм и после за зла чест
унищожи ги двама в кратък миг
дори без време за предсмъртен вик-
и Цветето, и твърдят Гранит ,

от тях за да остане само мит...
Но този мит увяхна и се сви,
Закриван от зелените треви,
Корицата му бързо потъмня
И се разпадна в черната земя.

XXIV

Настава утрин. Кой ще се реши
Уединението му да наруши?
Анселмо влиза в кулата все пак,
А после тръгва по самия бряг,
Претърсват Остова на шир и дълж,
Но не откриват страдащия мъж.
По име го приканват и зоват
Из пропасти, гори и всеки кът,
Където може да се свре човек...
Отвсякъде отвърща само ек.
Намират на пристанищния кей
Верига някаква да се люлей,
Надежда нова дава им това
И бързо тръгва в Острова мълга:
Със лодка към откритото море
Конрад бил тръгнал. Ще се разбере
По-късно, ще ли се завърне той
Отново, като капитан-герой.
Търкалят се луна подир луна,
Но от Конрад не идва новина,
Следа не носят морските вълни
Към кулата със мрачните стени.
Дали е жив? Все тъжен ли е днес?

**Защо към Острова не праща вест?
Тъгуваха за Конрад дълго там
И построиха за Медора храм,
Но не за него. Данни за смъртта
Не станаха известни на света.
Остана славата му на корсар,
И дълго властвал над морето цар,
Всевишният комуто отреди
Една любов и хиляди беди.**

/Превод от английски на Стефан Робев/